EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 29.10.2004
KOM(2004) 728 slutlig

2004/0261 (CNS)
2004/0262 (CNS)

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 77/388/EEG i syfte att förenkla skyldigheterna på mervärdesskatteområdet

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om fastställande av närmare regler för återbetalning enligt direktiv 77/388/EEG av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade inom landets territorium men etablerade i en annan medlemsstat

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EG) nr 1798/2003 i syfte att införa regler för administrativt samarbete i samband med ordningen med en enda kontaktpunkt och förfarandet för återbetalning av mervärdesskatt

(framlagda av Komissionen)

MOTIVERING

1. INLEDNING

I oktober 2003 lade kommissionen fram ett meddelande där den gick igenom den strategi på mervärdesskatteområdet som lagts fram i juni 2000 och redovisade nya initiativ som skulle komma att tas inom ramen för denna strategi[1]. Strategin omfattade ett handlingsprogram koncentrerat kring fyra huvudmål: förenkling, modernisering och en mera enhetlig tillämpning av gällande bestämmelser samt regler för närmare administrativt samarbete mellan medlemsstaterna i syfte att bekämpa bedrägeri.

En förenkling av de skattemässiga skyldigheterna framhölls i meddelandet som ett av de viktigaste inslagen i det fortsatta arbetet. Särskilt kunde en förenkling åstadkommas genom ett ökat utnyttjande av elektronisk kommunikation mellan beskattningsbara personer och skattemyndigheter och mellan skattemyndigheterna i varje land.

Målet att förenkla företagens skyldigheter på mervärdesskatteområdet ligger i linje med Europeiska rådets begäran från mötet den 25 och 26 mars 2004 om en kartläggning av möjliga områden för förenklingar. Rådet (konkurrensfrågor) reagerade på detta genom att vid sitt möte den 17 och 18 maj 2004 anta slutsatser om bättre lagstiftning.

Med anledning av dessa slutsatser uppmanade det irländska och det inkommande nederländska ordförandeskapet i juni 2004 övriga medlemsstater att komma in med konkreta förslag till förenklingar, baserade på egna inhemska erfarenheter. Flera medlemsstater lämnade in förslag till förenklingar av det sjätte mervärdesskattedirektivet. Det bestämdes dock att förslagen inte skulle behandlas inom ramen för rådet (konkurrensfrågor), eftersom frågan redan omfattades av kommissionens förenklingsprogram på mervärdesskatteområdet.

Vid det informella Ecofin-mötet den 11 september 2004 tog vidare det holländska ordförandeskapet upp frågan om att befrämja tillväxt genom att minska företagens administrativa börda. De förslag som här läggs fram ligger helt i linje med detta mål.

Den nyligen offentliggjorda studie över företagsbeskattningen i Europa[2] som kommissionen lät genomföra under andra halvåret 2003 har bekräftat att beskattningsbara personer som måste fullgöra skyldigheter avseende mervärdesskatt i medlemsstater där de inte är etablerade är de för vilka bördan av att iaktta reglerna är som tyngst. Det förefaller till och med som om en ansenlig andel av dessa beskattningsbara personer avstår från att bedriva mervärdesskattepliktiga aktiviteter i andra medlemsstater därför att det är så betungande att uppfylla dessa medlemsstaters skyldigheter avseende mervärdesskatt. Detta bekräftas i en rapport rörande e-handel som utarbetats av European Consumer Center Network i 2003, där det nuvarande mervärdesskattesystemet framhålls som en av anledningarna till att företagen vägrar att sälja varor till konsumenter som är bosatta i en annan medlemsstat än företagets etableringsstat. Förenklingar av mervärdesskattesystemet kommer därför att gagna företagen men också konsumenterna, som kommer att få tillgång till ett bredare produkturval på hela den inre marknaden.

---

1 KOM(2003) 614 slutlig
http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/official_doc/com/com.htm

2 SEC(2004) 1128
http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/working_doc/working_doc.htm

Vidare förefaller det nuvarande återbetalningsförfarandet enligt det åttonde mervärdesskattedirektivet[3] vara så tungrott att mer än 53,5 % av de större företagen uppskattas någon gång på grund av dessa svårigheter ha avstått från att begära återbetalning som de haft rätt till.

Huvudmålet med det förslag som kommissionen här lägger fram är därför att införa förenklingsåtgärder som syftar till att underlätta för beskattningsbara personer som inte har något etableringsställe i den medlemsstat där de bedriver aktiviteter att fullgöra skyldigheterna avseende mervärdesskatt.

Förslaget innefattar sex konkreta åtgärder för att uppnå detta mål:

– En ordning med en enda kontaktpunkt införs för icke-etablerade beskattningsbara personer.

– En ordning med en enda kontaktpunkt införs för att modernisera det återbetalningsförfarande som fastställs i det åttonde mervärdesskattedirektivet.

– De kategorier varor och tjänster för vilka medlemsstaterna får tillämpa begränsningar av rätten av dra av mervärdesskatt harmoniseras.

– Tillämpningsområdet för förfarandet för omvänd betalningsskyldighet utvidgas till att omfatta vissa transaktioner mellan företag (B2B) som utförs av icke-etablerade beskattningsbara personer.

– Den särskilda ordningen för små företag omarbetas.

– Reglerna för distansförsäljning förenklas.

För detta ändamål läggs tre olika lagstiftningsförslag fram: genom det första ändras det sjätte mervärdesskattedirektivet[4], genom det andra ersätts det åttonde mervärdesskattedirektivet och genom det tredje ändras rådets förordning (EG) nr 1798/2003 angående administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt[5].

Detta initiativ har redan diskuterats ingående med medlemsstaterna och varit föremål för ett brett samråd över Internet.

---

3 Rådets åttonde direktiv 79/1072/EEG av den 6 december 1979 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter - Regler för återbetalning av mervärdeskatt till skattskyldiga som inte är etablerade inom landets territorium (EGT L 331, 27.12.1979, s. 11). Direktivet senast ändrat genom anlutningsakten om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska Unionen och om anpassning av fördragen - Bilaga II: Förteckning enligt artikel 20 i anslutningsakten – 9. Beskattning.

4 Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter - Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, 13.6.1977, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2004/66/EG (EUT L 168, 1.5.2004, s. 35).

5 Rådets förordning (EG) nr 1798/2003 av den 7 oktober 2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt och om upphävande av förordning (EEG) nr 218/92 (EUT L 264, 15.10.2003, s. 1). Förordningen senast ändrad genom rådets förordning (EG) nr 885/2004 (EUT L 168, 1.5.2004, s. 1).

2. INFÖRANDE AV EN ORDNING MED EN ENDA KONTAKTPUNKT

Enligt nuvarande regler måste en beskattningsbar person som utför beskattningsbara transaktioner för vilka han är betalningsskyldig för mervärdesskatt i mer än en medlemsstat fullgöra skyldigheter avseende mervärdesskatt (registrering, deklarationer, betalning) i var och en av dessa medlemsstater. Eftersom medlemsstaterna har stor handlingsfrihet när det gäller att fastställa dessa skyldigheter (deklarationernas innehåll och frekvens), kan det förekomma att en beskattningsbar person ställs inför en hel uppsättning olika skyldigheter i flera medlemsstater.

Det enda undantaget för närvarande till denna princip är den särskilda ordningen i artikel 26c i det sjätte mervärdesskattedirektivet för icke-etablerade personer som tillhandahåller elektroniska tjänster till icke beskattningsbara personer. I sitt förslag beträffande tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg (e-handel)[6] framhöll kommissionen att man borde göra det så enkelt som möjligt för e-handelsaktörer utanför EU att följa bestämmelserna. Kommissionen föreslog i det syftet att e-handelsaktörer utanför EU bara skulle behöva registrera sig för mervärdesskatt i en enda medlemsstat. De skulle sedan ta ut mervärdesskatt enligt den sats som var tillämplig i den medlemsstaten och bara behöva ha med en enda skattemyndighet i hela EU att göra.

Under förhandlingarna i rådet ändrades förslaget för att säkra att mervärdesskatt skulle tas ut till den tillämpliga satsen i den medlemsstat där kunden var etablerad. I det direktiv (rådets direktiv 2002/38/EG[7]) som antogs i juni 2002 valde man emellertid att behålla principen om att e-handelsaktörer utanför EU bara skulle behöva ha med en mervärdesskattemyndighet att göra (en ordning med en enda kontaktpunkt), i den medlemsstat de själva väljer.

Kommissionen är övertygad om att metoden med en enda kontaktpunkt skulle kunna förenkla de skattemässiga skyldigheterna för ett betydligt större antal aktörer än för närvarande. På grundval av uppgifter från medlemsstaterna uppskattar kommissionen antalet registreringar till mervärdesskatt som avser aktörer etablerade i andra medlemsstater till för närvarande omkring 250 000. Framför allt skulle EU-företag som bedriver gränsöverskridande aktiviteter för vilka de måste betala mervärdesskatt i medlemsstater där de inte är fysiskt närvarande kunna dra nytta av ett mera omfattande utnyttjande av en sådan ordning. Beskattningsbara personer som omfattas av bestämmelserna för distansförsäljning är utan tvekan en av de största berörda företagskategorierna. Men ordningen skulle också kunna utnyttjas för andra transaktioner, särskilt transaktioner som avser t.ex. installations- eller monteringsarbete, arbete på fast egendom, flyttningar samt försäljning i samband med utställningar, mässor och marknader.

Med tanke på den föreslagna utvidgningen av tillämpningsområdet för förfarandet för omvänd betalningsskyldighet till att omfatta installation eller montering, arbete på fast egendom och sådana tillhandahållanden av tjänster som avses i artikel 9.2 c skulle, såvitt gäller dessa typer av transaktioner, ordningen med en enda kontaktpunkt endast omfatta B2C-transaktioner (transaktioner mellan företag och konsumenter). B2B-transaktioner (transaktioner mellan företag) för vilka förfarandet med omvänd betalningsskyldighet inte är tillämpligt skulle däremot omfattas av ordningen.

---

6 KOM(2000) 349 slutlig.

7 Rådets direktiv 2002/38/EG av den 7 maj 2002 om ändring och ändring för begränsad tid av direktiv 77/388/EEG vad gäller mervärdesskatteordningen för radio- och televisionssändningar samt vissa tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg (EGT L 128, 15.5.2002, s. 41).

För en EU-aktör som utför beskattningsbara transaktioner i en medlemsstat där han inte är etablerad skulle därmed endera av följande gälla:

– Kunden betalar mervärdesskatten enligt förfarandet för omvänd betalningsskyldighet. Den icke-etablerade aktören har inga deklarationsskyldigheter i beskattningsmedlemsstaten.

– Den icke-etablerade aktören är betalningsskyldig för skatten. Han kan fullgöra sina deklarationsskyldigheter inom ramen för ordningen med en enda kontaktpunkt.

Aktören i fråga skulle följaktligen, om han väljer att utnyttja ordningen med en enda kontaktpunkt, bara behöva registreras för mervärdesskatteändamål i den medlemsstat där han är etablerad.

Ordningen med en enda kontaktpunkt bör vara frivillig för de beskattningsbara personerna, eftersom somliga företag som redan är registrerade i en annan medlemsstat än den egna kan vilja behålla det arrangemanget. En aktör, till exempel, som bara behöver lämna in en årlig deklaration i bara en medlemsstat där han inte är etablerad är kanske inte intresserad av att utnyttja ordningen med en enda kontaktpunkt. Den aktör, återigen, som väljer att utnyttja ordningen med en enda kontaktpunkt skulle bara behöva fullgöra en enda harmoniserad uppsättning skyldigheter som täcker alla hans beskattningsbara leveranser av varor och tillhandhållanden av tjänster i medlemsstater där han inte är etablerad. Skyldigheterna skulle fullgöras på elektronisk väg så att uppgifterna på ett enkelt sätt kan överföras till varje konsumtionsmedlemsstat.

Ansvaret för att bestämma beskattningsunderlaget och för skattekontroll skulle ligga kvar hos konsumtionsmedlemsstaten, vars egen mervärdesskattelagstiftning (särskilt i fråga om skattesatser) fortsatt skulle vara tillämplig. Den icke-etablerade beskattningsbara personen skulle emellertid ha fördelen av att (för registrering och deklarationer) bara behöva ha kontakt med sin egen skatteförvaltning och av att bara behöva tillämpa en uppsättning regler när det gäller mervärdesskattedeklarationens form, innehåll och frekvens samt betalning och återbetalning av skatt.

Följande bör emellertid noteras:

– Finansiella överföringar måste göras direkt mellan den beskattningsbara personen och varje konsumtionsmedlemsstat. Erfarenheterna från tillämpningen av den nuvarande särskilda ordningen för elektroniska tjänster har visat att arbetet med att till de berörda konsumtionsmedlemsstaterna föra över den skatt som de beskattningsbara personerna betalat är mycket betungande för identifieringsmedlemsstaten. Det är inte realistiskt att tänka sig att man skulle bygga upp en omfattande kassahanteringsfunktion av det slag som en väsentligt bredare tillämpning av ordningen skulle kräva. Finansförmedlare eller andra tjänstetillhandahållande tredje parter som åtnjuter förtroende kommer emellertid sannolikt att erbjuda de aktörer som omfattas av ordningen betalningshanteringsfunktioner som innebär att dessa inte skulle behöva befatta sig med ett mycket stort antal betalningar. Denna typ av kommersiell tjänst skulle vara särskilt attraktiv för mindre företag, men skulle naturligtvis behöva bygga på kommersiella realiteter.

– Skyldigheter som måste fullgöras på nationell nivå skulle inte omfattas av den särskilda ordningen, och inhemska föreskrifter i fråga om t.ex. deklarationsperiod, betalning och återbetalning skulle fortsätta att tillämpas. De medlemsstater som så önskar får emellertid inbegripa dessa skyldigheter i ordningen med en enda kontaktpunkt. Skälet till att ordningen med en enda kontaktpunkt inte innefattar sådana skyldigheter är att den inte är avsedd att leda till fullständig harmonisering av skyldigheterna på nationell nivå, något som kommissionen anser vara varken realistiskt eller nödvändigt i det här skedet.

Eftersom antalet potentiella aktörer inom ramen för en ordning med en enda kontaktpunkt för gemenskapsintern handel är väsentligt större än det antal som idag omfattas av den särskilda ordningen för elektronisk handel (potentiellt mer än 200 000 aktörer jämfört med de långt färre än 1 000 som registrerats till ordningen för elektroniska tjänster), skulle det inte vara realistiskt att bara ”mångfaldiga” den ordningen. Detta har klart framgått av diskussionerna med medlemsstaterna.

Enligt nuvarande bestämmelser måste företag som har skyldigheter avseende mervärdesskatt i medlemsstater där de inte är etablerade göra direkta betalningar till de medlemsstater där de berörda transaktionerna är föremål för mervärdesskatt. Detta gäller både för aktörer etablerade inom EU och för aktörer etablerade utanför EU. På motsvarande sätt måste, när det gäller återbetalning av skatt, medlemsstaterna antingen göra en återbetalning eller överföra det överskjutande beloppet till nästa beskattningsperiod. Kommissionen anser att de nuvarande bestämmelserna om betalning och återbetalning av skatt bör bibehållas för aktörer som utnyttjar ordningen med en enda kontaktpunkt.

Tillhandahållanden av elektroniska tjänster av icke-etablerade beskattningsbara personer till icke beskattningsbara personer utgör ett undantag till den normala principen för betalningar och återbetalningar. Icke-etablerade aktörer som utnyttjar den särskilda ordningen för tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg gör kvartalsvis en samlad betalning till identifieringsmedlemsstaten, som sedan till varje berörd konsumtionsmedlemsstat överför det belopp som ankommer på den. Det finns särskilda bestämmelser om hur icke-etablerade beskattningsbara personer som tillhandahåller elektroniska tjänster kan få tillbaka ingående mervärdesskatt. Enligt kommissionens mening bör den särskilda ordningen för elektroniska tjänster inte omprövas i samband med detta förslag.

Enligt artikel 5 i rådets direktiv 2002/38/EG skall rådet före den 30 juni 2006 på grundval av en rapport från kommissionen se över den särskilda ordningen för tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg. Förhållandet mellan den föreslagna ordningen med en enda kontaktpunkt och ordningen för elektronisk handel samt möjligheten av att inbegripa den sistnämnda i den förstnämnda kommer i det sammanhanget att prövas.

3. OMARBETNING AV DET ÅTTONDE MERVÄRDESSKATTEDIREKTIVET

Återbetalningsförfarandet enligt det åttonde mervärdesskattedirektivet har inte fungerat väl, vilket under många år berett både företagen och medlemsstaternas myndigheter stora problem. Företagen och deras intresseorganisationer har klagat över den långa tid det tar innan företagen får tillbaka de belopp de har rätt till.

Kommissionen lade därför i juni 1998[8] fram ett förslag till direktiv med syfte att ersätta det förfarande för återbetalning av mervärdesskatt som fastställs i det åttonde mervärdesskattedirektivet med ett nytt system för återbetalning av mervärdesskatt som betalats i en annan medlemsstat. I det föreslagna systemet skulle beskattningsbara personer få tillbaka skatten direkt via de mervärdesskattedeklarationer de ger in i den medlemsstat där de är etablerade (s.k. gränsöverskridande mervärdesskatteavdrag). Systemet skulle innebära en väsentlig förenkling för företagen, eftersom de skulle kunna få tillbaka mervärdesskatt som de belastats med i en annan medlemsstat på samma sätt som den mervärdesskatt de belastats med i sitt eget land.

Förslaget fick ett brett stöd bland företagen, och såväl Europaparlamentet som Ekonomiska och sociala kommittén tillstyrkte det i sina yttranden. Rådet har emellertid ännu inte kunnat enas om förslaget.

En av de stora stötestenarna i rådet var att företagen enligt det föreslagna systemet skulle få tillbaka mervärdesskatt i enlighet med etableringsmedlemsstatens avdragsregler (särskilt begränsningsreglerna), medan enligt det nuvarande förfarandet mervärdesskatt återfås i enlighet med avdragsreglerna i den medlemsstat där företagen haft de utgifter som belastats med skatt. Detta skulle få negativa effekter på inkomsterna från mervärdesskatt i de sistnämnda medlemsstaterna i den mån de tillämpar mera restriktiva avdragsregler.

Kommissionen är fortfarande övertygad om att förslaget från 1998 skulle vara det bästa sättet att reformera det nuvarande återbetalningsförfarandet. Samtidigt tvingas den konstatera att rådet, ännu efter sex år och trots avsevärda ansträngningar från flera rådsordförandeskap att försöka hitta en kompromiss, inte har lyckats enas om förslaget. Det betyder att företagen alltjämt konfronteras med denna otillfredsställande situation.

Kommissionen föreslår därför en annan lösning för att modernisera det nuvarande återbetalningsförfarandet enligt det åttonde mervärdesskattedirektivet, en lösning som inte ändrar de grundläggande principerna för förfarandet. Det föreslagna förfarandet innebär att ansökan om återbetalning av mervärdesskatt också i fortsättningen skulle handläggas i den medlemsstat där mervärdesskatt betalades, att det återbetalningsbara beloppet skulle bestämmas enligt avdragsreglerna i den medlemsstat där utgifterna uppkommit och att återbetalningen skulle göras direkt av den medlemsstaten till den beskattningsbara person som ansöker om återbetalning.

De föreslagna ändringarna gäller för det första utnyttjandet av modern teknik för att ge in ansökningar om återbetalning. På motsvarande sätt som är tänkt för ordningen med en enda kontaktpunkt skulle den beskattningsbara personen ge in sin ansökan om återbetalning på elektronisk väg via en webbportal som sköts av den skatteförvaltning där den beskattningsbara personen är etablerad. Fakturor och importdokument i original skulle inte längre behöva lämnas in, endast relevanta uppgifter från dessa dokument skulle översändas på elektronisk väg.

Genom denna portal skulle ansökan sedan slussas till den medlemsstat där utgifterna uppkommit. Etableringsmedlemsstaten skulle utföra en inledande kontroll i sin databas över beskattningsbara personer. Denna inledande kontroll skulle i själva verket ersätta det intyg genom vilket etableringsmedlemsstaten för närvarande bekräftar den beskattningsbara

[8] KOM(1998) 377 slutlig.

personens skattestatus. Överföringen av data från etableringsmedlemsstaten till den återbetalande medlemsstaten skulle utgöra bekräftelsen av att ansökan gjorts av en aktiv beskattningsbar person.

Om det nuvarande förfarandet görs om till ett elektroniskt förfarande skulle den administrativa bördan för den återbetalande medlemsstaten lätta. Kommissionen bedömer därför att handläggningstiden för ansökningar om återbetalning skulle komma att minska från 6 till 3 månader. Den medlemsstat i vilken utgifterna uppkommit bör inom dessa tre månader fatta ett beslut med anledning av ansökan. I en del fall skulle beslutet kunna avse en begäran om ytterligare uppgifter. I så fall bör det slutgiltiga beslutet angående ansökan fattas inom tre månader från den dag då de begärda uppgifterna erhållits.

För att förbättra de beskattningsbara personernas rättsliga ställning inom ramen för ordningen föreskrivs dessutom att ansökan inte längre kan avslås om tidsfristen överskridits. Vidare måste i så fall ränta betalas med 1 % per månad på det återbetalade beloppet, från och med den dag då återbetalningen skulle ha gjorts till och med den dag då återbetalningen faktiskt görs till den beskattningsbara personen.

4. UNDANTAG FRÅN RÄTTEN ATT DRA AV MERVÄRDESSKATT

Det förslag enligt ovan som kommissionen lade fram 1998 innehåller, förutom det avsnitt som gäller ersättning av återbetalningsförfarandet enligt det åttonde mervärdesskattedirektivet, ett avsnitt om utgifter som inte medför rätt till fullt avdrag av mervärdesskatt. Målet var att tillnärma de nationella reglerna, som på detta område för närvarande skiljer sig väsentligt åt. Tillnärmningen var en viktig förutsättning för att avdrag skulle kunna göras enligt etableringsmedlemsstatens regler.

Kommissionen föreslog en anpassning av reglerna när det gällde personbilar, logi, mat och dryck, lyx, nöjen och representation.

Budgetkonsekvenserna för några medlemsstater av kommissionens förslag kom emellertid att bli en central fråga i överläggningarna. Medlemsstaterna insisterade i rådet på en mer flexibel lösning. Som nämnts i det föregående har rådet inte kunnat enas kring förslaget.

En tillnärmning av reglerna om avdragsrätt skulle inte behöva göras om man väljer den nya lösning som kommissionen nu föreslår. För att det föreslagna återbetalningsförfarandet skall kunna fungera väl skulle det emellertid vara önskvärt att uppnå en harmonisering åtminstone när det gäller de utgifter för vilka undantag från avdragsrätten får gälla.

På så sätt skulle aktörer som lämnar in en ansökan om återbetalning enligt förfarandet ovan veta exakt för vilka varor och tjänster det kan finnas särskilda regler i varje medlemsstat. De normala avdragsreglerna skulle gälla för alla varor och tjänster som inte särskilt nämns i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

Enligt denna lösning skulle medlemsstaterna bara få tillämpa undantag från rätten att dra av mervärdesskatt på utgifter för

- motordrivna vägfordon samt fartyg och luftfartyg,
- resor, logi, mat och dryck,

– lyx, nöje och representation.

I ”standstill-bestämmelsen” i artikel 17.6 i det sjätte mervärdesskattedirektivet anges inte för vilka varor och tjänster medlemsstaterna får fortsätta att tillämpa begränsningar av avdragsrätten. Det här förslaget skulle tvinga dem att avskaffa alla begränsningar av avdragsrätten som de tillämpar för andra varor och tjänster än de som anges i den föreslagna artikel 17a. När det gäller de varor och tjänster som anges i artikel 17a har medlemsstaterna emellertid full handlingsfrihet att ompröva sina begränsningar, en möjlighet som de inte har enligt de nuvarande reglerna.

5. UTVIDGNING AV TILLÄMPNINGSOMRÅDET FÖR FÖRFARANDET FÖR OMVÄND BETALNINGSSKYLDIGHET

Att kunden görs betalningsskyldig för skatten (enligt förfarandet för omvänd betalningsskyldighet) innebär vid B2B-transaktioner som är föremål för mervärdesskatt i den medlemsstat där kunden är etablerad att beskattningen äger rum på konsumtionsorten, men att leverantören eller tillhandahållaren inte behöver fullgöra skattemässiga skyldigheter i konsumtionsmedlemsstaten.

För vissa transaktioner är detta förfarande redan obligatoriskt. När det gäller beskattningsbara leveranser av varor eller tillhandahållanden av tjänster som görs av en icke–etablerad beskattningsbar person har medlemsstaterna dessutom möjlighet att i sin lagstiftning föreskriva för vilka transaktioner förfarandet för omvänd betalningsskyldighet skall användas för betalning av mervärdesskatt.

Kommissionen föreslår nu att de fall då förfarandet för omvänd betalningsskyldighet måste användas utvidgas till att omfatta också de fall då en icke–etablerad beskattningsbar person gör en leverans av varor som installeras eller monteras av leverantören eller för hans räkning, ett tillhandahållande av tjänster som har samband med fast egendom eller ett sådant tillhandahållande av tjänster som avses i artikel 9.2 c i det sjätte mervärdesskattedirektivet, till en beskattningsbar person som är registrerad till mervärdesskatt.

Genom tillämpningen av förfarandet för omvänd betalningsskyldighet slipper den icke-etablerade aktören fullgöra vissa skyldigheter avseende mervärdesskatt, t.ex. att inge mervärdesskattedeklarationer. När han har påförts mervärdesskatt på sina utgifter i den medlemsstat där transaktioner ägde rum måste han därför ansöka om återbetalning av mervärdesskatten via återbetalningsförfarandet, eftersom han inte kan dra av ingående mervärdesskatt via en mervärdesskattedeklaration. Denna del av förslaget hänger alltså nära samman med förslaget om att införa en enda kontaktpunkt när det gäller återbetalningsförfarandet.

I de fall där det är uppenbart att den icke-etablerade aktören regelbundet kommer behöva betala betydande belopp i ingående mervärdesskatt för att kunna utföra sina aktiviteter kommer emellertid förfarandet för omvänd betalningsskyldighet att medföra ett administrativt merarbete när det gäller återbetalning av ingående mervärdesskatt. Så blir exempelvis fallet när icke-etablerade beskattningsbara personer är inblandade i en kedja av inhemska leveranser av varor på en medlemsstats territorium. Dessa typer av transaktioner omfattas därför inte av den utvidgning av förfarandet för omvänd betalningsskyldighet som kommissionen föreslår.

Artikel 21 i det sjätte mervärdesskattedirektivet bör ändras i enlighet med detta.

6. FÖRENKLING AV SKYLDIGHETERNA AVSEENDE MERVÄRDESSKATT FÖR SMÅ OCH MEDELSTORA FÖRETAG

Det sjätte mervärdesskattedirektivet innehåller för närvarande vissa ganska strikta regler enligt vilka medlemsstaterna får bevilja små företag befrielse från mervärdesskatt. I samband med de successiva utvidgningarna har det beviljats ett stort antal avvikelser från dessa bestämmelser, vilket har lett till en situation där betingelserna för medlemsstaterna inte alls är likvärdiga. Dessutom fick de medlemsstater som när det sjätte mervärdesskattedirektivet antogs redan tillämpade ett högre tröskelvärde för skattebefrielse än det som föreskrivs i direktivet behålla det tröskelvärdet och fick till och med höja det för att behålla dess reala värde.

Kommissionen anser att medlemsstaterna bör få ett större handlingsutrymme när det gäller att fastställa det tröskelvärde under vilket beskattningsbara personer får befrias från mervärdesskatt. Ett högsta tröskelvärde på 100 000 euro föreslås därför, vilket bör ge medlemsstaterna möjlighet att fastställa den ordning de anser lämpligast med hänsyn till den egna ekonomin.

Det nya tröskelvärdet skulle inte få några konsekvenser när det gäller den nuvarande metoden för att beräkna medlemsstaternas bidrag till gemenskapsbudgeten avseende egna medel från mervärdesskatt.

Det bör dessutom i rättsakten klargöras att medlemsstaterna får tillämpa olika tröskelvärden, i syfte till exempel att göra en åtskillnad mellan beskattningsbara personer som levererar varor och beskattningsbara personer som tillhandahåller tjänster. Differentieringen skulle tillämpas på icke-diskriminerande grundval och med beaktande av objektiva kriterier.

Tröskelvärdet på 100 000 euro skulle gälla från och med det föreslagna direktivets ikraftträdande. Beloppet skulle kunna höjas längre fram, men endast i syfte att upprätthålla dess reala värde i medlemsstaterna.

7. BESTÄMMELSER AVSEENDE DISTANSFÖRSÄLJNING

När den inre marknaden trädde i kraft den 1 januari 1993 infördes särskilda bestämmelser i det gemensamma mervärdesskattesystemet om beskattning i destinationsmedlemsstaten vid gemenskapsintern försäljning av nya transportmedel, gemenskapsintern försäljning till beskattningsbara personer som är undantagna från skatteplikt eller icke beskattningsbara juridiska personer vilkas förvärv översteg ett visst tröskelvärde samt distansförsäljning till privata köpare. Skälen till att dessa särskilda bestämmelser infördes 1993 – nämligen risken för snedvridning av konkurrensen på grund av otillräckligt harmoniserade skattesatser – kvarstår helt uppenbart. Kommissionen föreslår därför inte att de skall avskaffas, däremot att tillämpningen av dem skall förenklas.

De mervärdesskattebestämmelser som är tillämpliga vid distansförsäljning fastställs i artikel 28b B i det sjätte mervärdesskattedirektivet och innefattar två olika beskattningsregler. Normalt skall distansförsäljning av varor beskattas i den medlemsstat till vilken leverantörens försändelse av varorna ankommer. Det finns emellertid ett undantag från denna regel: distansförsäljningen skall beskattas i avgångsmedlemsstaten om följande två villkor är uppfyllda:

– Det sammanlagda beloppet för sådana leveranser av varor till ankomstmedlemsstaten överstiger vare sig under det föregående eller det löpande kalenderåret inte 100 000 euro; destinationsmedlemsstaten får sänka detta tröskelvärde till 35 000 euro om den befarar att ett tröskelvärde på 100 000 euro skulle leda till allvarlig snedvridning av konkurrensen.

– Leveranserna avser annat än punktskattebelagda varor. Det betyder att distansförsäljning av punktskattebelagda varor alltid skall beskattas i destinationsmedlemsstaten och att tröskelvärdena ovan inte skall tillämpas när det gäller sådana leveranser.

Medlemsstaterna måste emellertid ge beskattningsbara personer som ägnar sig åt distansförsäljning rätt att om tröskelvärdet på 35 000 eller 100 000 euro inte uppnås välja att beskattningen skall äga rum i destinationsmedlemsstaten.

De nuvarande bestämmelserna är komplicerade för beskattningsbara personer. Såvida de inte väljer att beskattningen skall äga rum i destinationsmedlemsstaten måste aktörerna bevaka hur deras omsättning i varje medlemsstat utvecklas och ha de olika tröskelvärden som gäller i åtanke för att kunna veta var deras leveranser skall beskattas. Den nuvarande ordningen skulle därför kunna förenklas genom att man tillämpar ett enda tröskelvärde som beräknas globalt för alla medlemsstaterna, inte medlemsstat för medlemsstat så som nu är fallet.

Tröskelvärdet bör fastställas på en nivå som utesluter företag som inte regelbundet ägnar sig åt distansförsäljning. Det bör emellertid inte heller räknas fram genom att enkelt multiplicera de nuvarande tröskelvärdena med antalet medlemsstater. Kommissionen föreslår ett tröskelvärde på 150 000 euro och motiverar sitt förslag som följer:

Genom ett tröskelvärde på 150 000 euro torde de företag som bara tillfälligtvis transporterar varor till kunder i en annan medlemsstat komma att uteslutas från bestämmelserna om distansförsäljning. Företag som regelbundet ägnar sig åt distansförsäljning skulle emellertid bli betalningsskyldiga för mervärdesskatt i medlemsstater där de inte är etablerade. Genom att utnyttja ordningen med en enda kontaktpunkt, som är det viktigaste inslaget i detta förslag, kommer dessa företag emellertid att lättare kunna fullgöra sina skyldigheter avseende mervärdesskatt i var och en av de medlemsstater där de utför beskattningsbara transaktioner.

Enligt kommissionens mening bör den beskattningsbara personen också i fortsättningen ha möjlighet att välja att beskattningen skall äga rum i destinationsmedlemsstaten. Om denna valmöjlighet avskaffades skulle den särskilda ordningen visserligen förenklas rättsligt sett, men det skulle också kunna försätta företagen i en ofördelaktig konkurrenssituation, särskilt om de handlar med produkter som omfattas av en låg mervärdesskattesats i ankomstmedlemsstaten.

Kommissionen anser att den beskattningsbara personen, i likhet med vad som nu gäller, bör få utnyttja valmöjligheten separat för varje medlemsstat. Så länge som han inte nått det föreslagna tröskelvärdet på 150 000 euro kan en beskattningsbar person alltså välja att hans leveranser skall beskattas i medlemsstat A, medan hans transaktioner i andra medlemsstater beskattas i etableringsmedlemsstaten. Såväl den distansförsäljning som beskattas i ankomstmedlemsstaten (som ett resultat av att valmöjligheten utnyttjas) som den som beskattas i etableringsmedlemsstaten skulle naturligtvis beaktas vid beräkningen av huruvida tröskelvärdet nåtts.

8. ÄNDRING AV FÖRORDNING (EG) NR 1798/2003 I SYFTE ATT UNDERLÄTTA DET INFORMATIONSUTBYTE SOM KRÄVS FÖR INFÖRANDET AV EN ORDNING MED EN ENDA KONTAKTPUNKT OCH AV ÅTERBETALNINGSFÖRFARANDET (ÖVERSYN AV DET ÅTTONDE DIREKTIVET)

För att beskattningsbara personer skall kunna använda sig av en enda kontaktpunkt vid fullgörandet av sina skyldigheter avseende mervärdesskatt i identifieringsmedlemsstaten (både när det gäller ordningen med en enda kontaktpunkt och när det gäller det förfarande som kommer att ersätta återbetalningsförfarandet i det åttonde direktivet) bör ett system för informationsutbyte mellan skatteförvaltningarna byggas upp.

På samma sätt som när det gäller den särskilda ordning som inrättats för elektronisk handel bör detta informationsutbyte ske inom den rättsliga ram som införts för administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt (rådets förordning (EG) nr 1798/2003) och enbart på elektronisk väg.

Detta elektroniska system för underlättande av det informationsutbyte som krävs inom ramen för ordningen med en enda kontaktpunkt och för det förfarande som kommer att ersätta förfarandet i det åttonde direktivet bör integreras i en moderniserad variant av systemet för utbyte av information om mervärdesskatt (VIES) för att skatteförvaltningarnas arbetsbörda skall kunna minskas. Kommissionen påbörjade i början av 2004 en genomförbarhetsstudie för ett nytt, förbättrat VIES (VIES II) som kommer att uppfylla de krav som ordningen med en enda kontaktpunkt ställer. Det bör i synnerhet säkerställas att uppgifter som beskattningsbara personer på elektronisk väg lämnar myndigheterna i sin medlemsstat kan samlas in och bearbetas. Den information som på så sätt samlas in bör automatiskt överföras till den medlemsstat där leveransen av varor eller tillhandahållandet av tjänster sker eller där ansökan om återbetalning inges, utan att det krävs någon åtgärd från identifieringsmedlemsstatens sida.

9. FÖRESLAGNA ÄNDRINGAR

9.1. Ändringar av det sjätte mervärdesskattedirektivet (förenkling av skyldigheter)

9.1.1. Ändring av artikel 17.4

Artikel 17.4 andra stycket a utgår. Bestämmelsen tas i stället in i artikel 1 i det föreslagna direktivet med nya bestämmelser om förfarandet för återbetalning av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade inom landets territorium.

9.1.2. Artikel 17.6 utgår

Artikel 17.6 upphör att gälla, vilket innebär att den bestämmelse enligt vilken medlemsstaterna får behålla alla undantag från avdragsrätten som gällde enligt deras egen lagstiftning när det sjätte mervärdesskattedirektivet trädde i kraft bortfaller.

De normala reglerna i artikel 17.1–17.5 blir alltså tillämpliga på alla utgifter som inte uttryckligen nämns i den nya artikel 17a.

9.1.3. En ny artikel 17a läggs till

Denna artikel ger medlemsstaterna möjlighet att helt eller delvis (till exempel genom att medge avdrag med ett schablonbelopp) begränsa rätten att dra av ingående mervärdesskatt.

Deras handlingsutrymme begränsas emellertid till sådana utgifter som uttryckligen nämns i artikeln.

Begreppen ”motordrivna vägfordon” och ”utgifter som hänför sig till motordrivna vägfordon” definieras i syfte att säkra att räckvidden av de eventuella begränsningar som medlemsstaterna tillämpar harmoniseras.

Artikeln innehåller också en uppräkning av motordrivna vägfordon beträffande vilka medlemsstaterna med hänsyn till fordonens användning inte får begränsa avdragsrätten.

Artikeln ger vidare medlemsstaterna möjlighet att, förutom för motordrivna vägfordon, helt eller delvis begränsa avdragsrätten när det gäller utgifter som hänför sig till fartyg och luftfartyg, resor, logi, mat och dryck, lyx, nöjen och representation.

9.1.4. Ändring av artikel 21.1 b

Genom denna ändring blir det obligatoriskt för alla medlemsstater att utse kunden till betalningsskyldig för skatten på leveranser av varor som installeras eller monteras av leverantören eller för dennes räkning, på tillhandahållanden av tjänster som har samband med fast egendom och på sådana tillhandahållanden av tjänster som omfattas av artikel 9.2 c, t.ex. arbete på materiell lös egendom, när leverantören eller tillhandahållaren inte är etablerad inom landets territorium och köparen eller kunden är registrerad till mervärdesskatt i den medlemsstat i vilken leveransen eller tillhandahållandet äger rum.

Det bör noteras att medlemsstaternas möjlighet enligt artikel 21.1 a att kräva att kunden skall vara betalningsskyldig för skatten i fall som inte omfattas av artikel 21.1 b och c kvarstår.

9.1.5. En ny artikel införs som artikel 22b

I denna artikel fastställs alla reglerna för hur ordningen med en enda kontaktpunkt skall fungera.

9.1.5.1. A. – Definitioner

Här definieras vad som vid tillämpning av artikeln avses med ”identifieringsmedlemsstat” och ”konsumtionsmedlemsstat”.

9.1.5.2. B: – Tillämpningsområde

I denna del av artikeln fastställs tillämpningsområdet för den särskilda ordningen. Den gäller för beskattningsbara personer som gör leveranser av varor eller tillhandahållanden av tjänster för vilka de är betalningsskyldiga för mervärdesskatt i en eller flera medlemsstater där de inte har fasta etableringsställen. Den särskilda ordningen i artikel 26c för icke-etablerade aktörer som tillhandahåller elektroniska tjänster till icke beskattningsbara personer behålls dock. De aktörer som utnyttjar den särskilda ordningen enligt artikel 26c utesluts därför från ordningen med en enda kontaktpunkt.

De beskattningsbara personerna får själva välja om de vill utnyttja ordningen med en enda kontaktpunkt. De får alltså fortsätta att fullgöra sina skyldigheter avseende mervärdesskatt enligt varje medlemsstats normala regler om de anser att detta passar dem bättre.

9.1.5.3. C – Registrering till ordningen

I denna del av artikeln behandlas registreringsförfarandet inom ramen för ordningen med en enda kontaktpunkt. Det ankommer i första hand på identifieringsmedlemsstaten att på den beskattningsbara personens begäran registrera honom till ordningen.

Där fastställs också hur eventuella ändringar av de uppgifter som lämnats till grund för registreringen till den särskilda ordningen skall meddelas och hur avföring ur identifieringsregistret skall gå till. I bägge fallen skall det helt och hållet ske på elektronisk väg.

Vidare fastställs särskilda bestämmelser för beskattningsbara personer som är etablerade i mer än en medlemsstat. Det främsta syftet är att klargöra att varje etableringsställe får ansöka separat, utifrån sina förutsättningar, om att bli registrerad till den särskilda ordningen med avseende på sina egna leveranser av varor och tillhandahållanden av tjänster.

9.1.5.4. D – Registrering enligt artikel 22.1 c

I denna del fastställs att konsumtionsmedlemsstaterna inte får till mervärdesskatt registrera beskattningsbara personer som är registrerade till den särskilda ordningen. De får alltså inte tilldela sådana personer ett registreringsnummer för mervärdesskatt enligt artikel 22.1 c.

9.1.5.5. E – Deklarationer och periodiska sammanställningar

Här fastställs att beskattningsbara personer som är registrerade till den särskilda ordningen är skyldiga att inge en mervärdesskattedeklaration på elektronisk väg.

Det är fråga om en enda mervärdesskattedeklaration, men den skall innehålla ett separat avsnitt för varje konsumtionsmedlemsstat.

Det införs också en särskild regel om periodiska sammanställningar. Dess innebörd är att det inte krävs något separat identifieringsnummer för att lämna in en periodisk sammanställning som gäller exempelvis en beskattningsbar persons överföring till en annan medlemsstat av varor som han själv äger. Den icke-etablerade beskattningsbara person som utnyttjar denna bestämmelse skulle då använda det registreringsnummer till mervärdesskatt som tilldelats honom i den medlemsstat där han är etablerad och i den periodiska sammanställningen ange de medlemsstater till vilka varorna överförts.

9.1.5.6. F – Betalningar och återbetalningar

I denna del fastställs regler för betalningar och återbetalningar. Alla finansiella överföringar kommer att ske direkt mellan den beskattningsbara personen och konsumtionsmedlemsstaten.

Om avdragen för en viss deklarationsperiod överstiger den mervärdesskatt som skall betalas kommer konsumtionsmedlemsstaten att förfara med det överskjutande beloppet på samma sätt som det som gäller enligt artikel 18.4 för beskattningsbara personer som inte tillämpar ordningen med en enda kontaktpunkt.

9.1.5.7. G – Särskilda bestämmelser för beskattningsbara personer som är etablerade utanför gemenskapen

I denna del fastställs särskilda bestämmelser för beskattningsbara personer som är etablerade utanför Europeiska unionen (inbegripet de som för närvarande omfattas av den särskilda ordning som gäller för elektronisk handel).

9.1.6. Ändring av artikel 24

I den ändrade punkt 2 anges den ram inom vilken medlemsstaterna om de så önskar får tillämpa en ordning med skattebefrielse för små företag.

Punkterna 3 och 4 ändras i syfte att klargöra vilka transaktioner som skall uteslutas från skattebefrielsen och vilka transaktioner som skall beaktas vid beräkningen av den beskattningsbara personens omsättning. Till största delen rör det sig om en formändring, inte en ändring i sak.

Punkterna 8 och 9 är inte längre aktuella och utgår.

9.1.7. Artikel 24a utgår

I artikel 24a anges tröskelvärden för 10 nya medlemsstater. Artikeln utgår, eftersom bestämmelserna ersätts av artikel 24 i dess nya lydelse.

9.1.8. Ändring av artikel 28b B.2

Artikel 28b B.2 ändras i syfte att inom ramen för reglerna för distansförsäljning införa ett samlat tröskelvärde för försäljningen till alla andra medlemsstater än etableringsmedlemsstaten. Detta ersätter den nuvarande regeln där tröskelvärdet avser varje medlemsstat.

9.1.9. Artikel 2

I denna artikel anges att direktivet träder i kraft den 1 juli 2006.

9.2. Nytt direktiv som ersätter det åttonde mervärdesskattedirektivet angående återbetalning av mervärdesskatt

9.2.1. Artikel 1

I denna artikel fastställs direktivets räckvidd, som är detsamma som räckvidden för det befintliga åttonde mervärdesskattedirektivet.

9.2.2. Artikel 2

I denna artikel anges vilka beskattningsbara personer som enligt direktivet kan komma i fråga för återbetalning. Vidare utesluts transaktioner som enligt artiklarna 15 eller 28c A undantas eller skulle kunna undantas från skatteplikt. Syftet med denna uteslutning är att säkerställa att mervärdesskatt inte kan återfås två gånger, först av leverantören eller tillhandahållaren för mervärdesskatt som ursprungligen tagits ut på leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster som kan undantas från skatteplikt, och sedan av kunden via återbetalningsförfarandet.

9.2.3. Artikel 3

I denna artikel anges vilka transaktioner som kan komma i fråga för återbetalning. Artikeln skiljer sig inte väsentligt från artikel 2 i direktiv 79/1072/EEG i dess nuvarande utformning.

9.2.4. Artikel 4

Denna artikel innehåller bestämmelser för fastställandet av det belopp som skall återbetalas.

För det första måste en beskattningsbar person utföra beskattningsbara transaktioner i etableringsmedlemsstaten för att komma i fråga för återbetalning. När den beskattningsbara personen utför både beskattningsbara transaktioner och transaktioner som är undantagna från skatteplikt har han rätt till partiell återbetalning, i fråga om de beskattningsbara transaktionerna.

För det andra skall avdragsreglerna, och i synnerhet de undantag från avdragsrätten som fastställts av den medlemsstat där utgifterna uppkommit, tillämpas.

Denna artikel innehåller bestämmelser som bygger på de principer som tidigare fastställts av Europeiska gemenskapernas domstol i mål C-302/93 (Etienne Debouche) och mål C-136/99 (Société Monte dei Paschi di Siena).

9.2.5. Artikel 5

I artikel 5 fastställs det förfarande som en beskattningsbar person skall följa för att lämna in en ansökan om återbetalning. Denna ansökan skall lämnas in på elektronisk väg i den medlemsstat där den beskattningsbara personen är etablerad.

Etableringsmedlemsstaten skall sörja för överföringen av uppgifterna till den medlemsstat där utgifterna uppkommit.

I artikeln fastställs också vilka uppgifter som måste tillhandahållas av en beskattningsbar person som lämnar in en ansökan.

9.2.6. Artikel 6

I denna artikel fastställs periodiciteten för ansökningar om återbetalning samt inom vilka tidsfrister fakturor och importdokument måste lämnas in med tanke på återbetalning. I artikeln fastställs även det minsta belopp för vilket återbetalning kan begäras.

9.2.7. Artikel 7

I denna artikel fastställs att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där ansökan om återbetalning lämnas in inom tre månader skall meddela den sökande sitt beslut. Återbetalningen skall göras inom samma tidsfrist.

I särskilda fall kan medlemsstaterna begära ytterligare uppgifter. Ett beslut bör i så fall fattas inom tre månader från det att de begärda uppgifterna tillhandahållits. När tidsfristen på tre månader överskridits kan återbetalning inte längre vägras.

9.2.8. Artikel 8

I denna artikel fastställs att ränta på 1 % skall erläggas om den återbetalande medlemsstaten inte iakttar de tidsfrister som anges i föregående artikel.

9.2.9. Artikel 9

Det föreslagna direktivet bör ersätta det befintliga åttonde mervärdesskattedirektivet. Det direktivet kommer då att upphöra att gälla.

9.3. Ändringar av förordning (EG) nr 1798/2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt

9.3.1. Ändring av artikel 1.1

Det är här fråga om en teknisk ändring i syfte att utvidga förordningens tillämpningsområde så att den omfattar det informationsutbyte som är nödvändigt för att ordningen med en enda kontaktpunkt skall fungera smidigt.

9.3.2. Nytt kapitel VIa

Det införs ett nytt kapitel som uttryckligen handlar om informationsutbytet inom ramen för ordningen med en enda kontaktpunkt från och med den 1 juli 2006.

9.3.2.1. Artikel 34a

I denna artikel fastställs räckvidden för informationsutbytet enligt kapitel VI. Det fastställs också att de definitioner i anslutning till ordningen med en enda kontaktpunkt (identifieringsmedlemsstat, konsumtionsmedlemsstat) som införs genom ändringen av det sjätte mervärdesskattedirektivet också skall gälla för förordning (EG) nr 1798/2003.

9.3.2.2. Artikel 34b

Denna artikel innehåller bestämmelser för utbyte av information om registrering (inbegripet ändringar av registeruppgifter och avregistrering) av beskattningsbara personer till den särskilda ordningen.

Detta informationsutbyte skall ske utan dröjsmål, vilket kräver att ett välfungerande system för elektronisk kommunikation införs.

Denna information skall överföras till alla medlemsstater, även om ingen leverans av varor eller inget tillhandahållande av tjänster sker eller kommer att ske på deras territorium.

Vidare införs en skyldighet för etableringsmedlemsstaten att övervaka att dess beskattningsbara personer inte överskrider tröskelvärdena vid distansförsäljning och att underrätta de andra medlemsstaterna om eventuella överskridningar.

Alla detaljer rörande utformningen av meddelandena i tekniskt hänseende kommer att fastställas i enlighet med kommittéförfarandet.

9.3.2.3. Artikel 34c

I denna artikel fastställs att varje medlemsstat är skyldig att upprätta och kontinuerligt uppdatera en databas över alla beskattningsbara personer som är registrerade till den särskilda ordningen.

9.3.2.4. Artikel 34d

Denna artikel innehåller bestämmelser för utbyte av information avseende mervärdesskattedeklarationer (och ändringar av dessa).

Även detta informationsutbyte skall ske utan dröjsmål.

Informationen skall överföras endast till de medlemsstater för vilka skatt har deklarerats. Således kommer varje medlemsstat att få endast den del av deklarationen som gäller leveranser av varor eller tillhandahållanden av tjänster som skett inom dess jurisdiktion.

Alla detaljer rörande utformningen av meddelandena i tekniskt hänseende kommer att fastställas i enlighet med kommittéförfarandet.

9.3.2.5. Artikel 34e

I denna artikel fastställs att identifieringsmedlemsstaten är skyldig att bevara den information avseende mervärdesskattedeklarationer som överförts till de andra medlemsstaterna.

Denna information bör bevaras under den minimiperiod som är nödvändig för att systemet skall fungera väl i tekniskt hänseende (t.ex. för att systemet skall kunna upptäcka att en beskattningsbar person redan har lämnat in en mervärdesskattedeklaration för en viss period och att det senare endast är möjligt att ändra uppgifterna i den). Denna minimiperiod kommer att behöva fastställas i enlighet med kommittéförfarandet.

Medlemsstaterna kommer givetvis att kunna lagra denna information under en längre tid och på så sätt få en mycket användbar informationskälla för sina egna kontroller i framtiden.

9.3.2.6. Artikel 34f

Denna artikel rör den information som varje skatteförvaltning bör göra tillgänglig för beskattningsbara personer på sin webbplats i syfte att hjälpa företagen att fullgöra sina skyldigheter.

Denna information avser de bestämmelser som gäller för ordningen med en enda kontaktpunkt och de olika nationella bestämmelser som gäller i varje medlemsstat (t.ex. skattesatser).

Kommissionen kommer att ansvara för samordningen och för att informationen översätts. Närmare bestämmelser kommer att fastställas i enlighet med kommittéförfarandet.

9.3.2.7. Artikel 34g

Denna artikel innehåller särskilda bestämmelser om kontroll av beskattningsbara personer som är registrerade till den särskilda ordningen. Enligt dessa bestämmelser kommer konsumtionsmedlemsstaten att kunna delta i kontroller som utförs av

identifieringsmedlemsstaten. Den senare kommer att vara skyldig att underrätta den förra om sådana kontroller.

Om en konsumtionsmedlemsstat väljer att delta i en sådan kontroll kommer de sedvanliga bestämmelserna i artikel 11 (närvaro av tjänstemän inom skatteförvaltningen på en annan medlemsstats territorium) att gälla.

9.3.3. Nytt kapitel VIb

Det införs också ett nytt kapitel som uttryckligen handlar om det informationsutbyte som krävs för att den moderniserade ordningen enligt det åttonde direktivet skall fungera väl.

Enligt artikel 34h skall identifieringsmedlemsstaten omedelbart överföra en ansökan om återbetalning till inköpsmedlemsstaten. Närmare bestämmelser kommer även i detta fall att fastställas i enlighet med kommittéförfarandet.

I artikel 34i anges det att beskattningsbara personer bör få tillgång till information om det föreslagna direktivet rörande återbetalningsförfarandet och om tillämpliga nationella bestämmelser rörande återbetalning. Detta kommer att ske i enlighet med förfarandet i artikel 34f.

2004/0261 (CNS)

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 77/388/EEG i syfte att förenkla skyldigheterna på mervärdesskatteområdet

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag[9],

med beaktande av Europaparlamentets yttrande[10],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[11], och

av följande skäl:

(1) Företagens skyldigheter inom ramen för det gemensamma systemet för mervärdesskatt behöver förenklas. Dessa skyldigheter är för närvarande alltför betungande och utgör ett hinder för en väl fungerande inre marknad, eftersom de otillbörligt försvårar för företagen att bedriva ekonomiska aktiviteter i andra medlemsstater.

(2) Gemensamma definitioner av de varor och tjänster för vilka medlemsstaterna helt eller delvis får begränsa avdragsrätten skulle sannolikt underlätta för företagen att utnyttja förfarandet för återbetalning av mervärdesskatt i medlemsstater där de inte är etablerade.

(3) För transaktioner mellan beskattningsbara personer där leverantören eller tillhandahållaren inte är etablerad i den medlemsstat i vilken leveransen av varor eller tillhandahållandet av tjänster görs torde en utvidgning av de fall då kunden är betalningsskyldig för mervärdesskatten förenkla leverantörens eller tillhandahållarens skyldigheter avseende mervärdesskatt utan att leda till administrativt merarbete för kunden.

(4) Skyldigheterna för beskattningsbara personer som är betalningsskyldiga för mervärdesskatt i medlemsstater där de inte är etablerade bör förenklas genom att sådana personer ges möjlighet att utnyttja en ”ordning med en enda kontaktpunkt”, dvs. en ordning som gör det möjligt för dem att, om de så önskar, låta registrera sig till

---

9 EUT C […], […], s. […].
10 EUT C […], […], s. […].
11 EUT C […], […], s. […].

mervärdesskatt och inge mervärdesskattedeklarationer via en enda elektronisk kontaktpunkt.

(5) En sådan ordning bör stå öppen inte bara för beskattningsbara personer som är etablerade i gemenskapen utan också för beskattningsbara personer som, utan att vara etablerade i gemenskapen, bedriver beskattningsbara aktiviteter där. Den bör emellertid inte omfatta beskattningsbara personer som tillhandahåller elektroniska tjänster till icke beskattningsbara personer: den ordning som införts för att underlätta för de förra att fullgöra sina skattemässiga skyldigheter bör fortsätta att gälla.

(6) Aktörer som inte är etablerade i gemenskapen och som registrerats till ordningen med en enda kontaktpunkt bör inte vara skyldiga att utse ett skatteombud, eftersom en sådan skyldighet skulle upphäva alla fördelarna med den ovannämnda förenklingen.

(7) Beskattningsbara personer som registrerats till ordningen med en enda kontaktpunkt bör fullgöra de särskilda skyldigheter som fastställs i detta direktiv.

(8) Medelsöverföringar i form av betalningar eller återbetalningar bör göras direkt mellan den beskattningsbara personen och konsumtionsmedlemsstaten.

(9) Medlemsstaterna bör ges ett större handlingsutrymme när det gäller att fastställa det tröskelvärde under vilket små företag kan befrias från skyldigheterna avseende mervärdesskatt. Genom detta handlingsutrymme bör varje medlemsstat ha möjlighet att fastställa befrielsen med beaktande av sin egen ekonomiska struktur.

(10) De särskilda bestämmelserna för distansförsäljning bör förenklas genom att det i stället för ett separat tröskelvärde för varje destinationsmedlemsstat införs ett enda tröskelvärde för leveranser till alla andra medlemsstater än etableringsmedlemsstaten.

(11) Eftersom målen för den föreslagna åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av åtgärdens omfattning, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går förordningen inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(12) Direktiv 77/388/EEG bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

Artikel 1

Direktiv 77/388/EEG ändras på följande sätt:

1. Artikel 17, i dess lydelse enligt artikel 28f, skall ändras på följande sätt:

   a) Punkt 4 skall ändras på följande sätt:

      i) I första stycket första strecksatsen skall ”direktiv 79/1072/EEG” ersättas med ”rådets direktiv xx/xxx/EG(*)”.

ii) I andra stycket skall a utgå.

iii) I andra stycket c skall ”direktiv 79/1072/EEG” ersättas med ”direktiv xx/xxx/EG”.

(*) EUT L […], […], s. […].”

b) Punkt 6 skall utgå.

(2) Följnde artikel skall införas som artikel 17a:

”Artikel 17a
Begränsningar av avdragsrätten

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 17.5 får medlemsstaterna helt eller delvis begränsa en beskattningsbar persons rätt att dra av mervärdesskatt på följande utgifter:

a) Utgifter för lyx, nöjen och representation.

b) Utgifter för resor, logi, mat eller dryck, dock ej om den beskattningsbara personen i samband med sitt utövande av aktiviteter ådragit sig utgifter för tillhandahållande mot ersättning av resor, logi, mat eller dryck.

c) Utgifter som hänför sig till motordrivna vägfordon, dock ej motordrivna vägfordon som ingår i den beskattningsbara personens varulager eller som han erbjuder till försäljning inom ramen för utövandet av sina aktiviteter eller som används som taxibilar, för körskoleverksamhet eller för uthyrning eller leasing.

d) Utgifter som hänför sig till fartyg eller luftfartyg, dock ej fartyg eller luftfartyg som uteslutande är avsedda att användas för kommersiell transport av personer eller varor.

2. För tillämpningen av punkt 1 får medlemsstaterna fastställa en lägsta procentuell andel för de motordrivna vägfordonens användning för affärsändamål.

3. Punkterna 1 och 2 skall gälla för alla motorfordon, utom jordbruks- och skogsbrukstraktorer, som normalt används för personbefordran eller godstransport på väg, med en tillåten totalvikt som inte överstiger 3 500 kilogram och med högst åtta säten utöver förarsätet.

Med ”utgifter som hänför sig motordrivna vägfordon” avses utgifter för köp av fordonet, inbegripet utgifter enligt kontrakt om montering och liknande, utgifter för tillverkning, gemenskapsinternt förvärv, import, leasing eller förhyrning, ändring samt reparation eller underhåll av fordonet samt utgifter som hänför sig till leveranser av varor eller tillhandahållanden av tjänster vilka har samband med fordonet eller användningen av det.”

(3) Artikel 21.1 b, i dess lydelse enligt artikel 28g, skall ersättas med följande:

”b) Beskattningsbara personer vilka köper sådana tjänster som avses i artikel 9.2 e eller personer vilka köper sådana varor som avses i artikel 8.1 a andra meningen eller tjänster som avses i artikel 9.2 a och c eller i artikel 28b C, D, E och F och vilka är registrerade till mervärdesskatt i medlemsstaten, om leveransen av varor eller tillhandahållandet av tjänster görs av en beskattningsbar person som inte är etablerad i medlemsstaten.”

(4) Följande artikel skall införas som artikel 22b:

”Artikel 22b

Ordning med en enda kontaktpunkt för fullgörande av skyldigheterna i medlemsstater där den beskattningsbara personen inte är etablerad

A. Definitioner

Utan att det påverkar tillämpningen av andra gemenskapsbestämmelser avses i denna artikel med

(1) *identifieringsmedlemsstat*: den medlemsstat i vilken en inom gemenskapen etablerad beskattningsbar person har etablerat sätet för sin ekonomiska aktivitet eller har ett fast etableringsställe från vilket leveranser av varor eller tillhandahållanden av tjänster görs eller, om det är fråga om en inom gemenskapen icke etablerad beskattningsbar person, den konsumtionsmedlemsstat till vilken han väljer att anmäla vilken dag han inleder sin aktivitet som beskattningsbar person inom gemenskapens territorium.

(2) *konsumtionsmedlemsstat*: den medlemsstat där leveransen av varor eller tillhandahållandet av tjänster anses äga rum i enlighet med artiklarna 8, 9 och 28b.

B. Tillämpningsområde

Medlemsstaterna skall tillåta varje beskattningsbar person som gör leveranser av varor eller tillhandahållanden av tjänster för vilka han är betalningsskyldig för mervärdesskatt i en eller flera konsumtionsmedlemsstater där han varken har etablerat sätet för sin ekonomiska aktivitet eller har ett fast etableringsställe att fullgöra sina skyldigheter genom att utnyttja den särskilda ordningen i denna artikel, dock ej icke-etablerade beskattningsbara personer som tillhandahåller icke beskattningsbara personer tjänster på elektronisk väg och utnyttjar den särskilda ordningen i artikel 26c.

C. Registrering till ordningen

1. Varje beskattningsbar person skall underrätta identifieringsmedlemsstaten om vilken dag han önskar börja utnyttja ordningen med en enda kontaktpunkt. Denna underrättelse skall lämnas på elektronisk väg.

Den beskattningsbara personen skall tillhandahålla alla uppgifter som är nödvändiga för att han skall kunna registreras till ordningen med en enda kontaktpunkt. Han skall vidare ange huruvida han redan är registrerad till mervärdesskatt i medlemsstater där han varken är etablerad eller har ett fast etableringsställe och, om han är det, ange sitt registreringsnummer för mervärdesskatt.

2. Identifieringsmedlemsstaten skall registrera den beskattningsbara person som avses i punkt 1 inom skälig tid. Den skall därvid använda det individuella nummer som den beskattningsbara personen redan tilldelats när det gäller hans skyldigheter inom ramen för det inhemska systemet.

   Beskattningsbara personer som har ett etableringsställe i mer än en medlemsstat får begära att varje etableringsställe registreras till ordningen med en enda kontaktpunkt med avseende på deras leveranser av varor och tillhandahållanden av tjänster i medlemsstater där de inte har något etableringsställe.

3. Varje beskattningsbar person skall underrätta identifieringsmedlemsstaten om eventuella ändringar av de uppgifter som i enlighet med punkt 1 lämnats som underlag för registreringen. Denna underrättelse skall lämnas på elektronisk väg.

4. Varje beskattningsbar person skall underrätta identifieringsmedlemsstaten om vilken dag han önskar upphöra att utnyttja ordningen med en enda kontaktpunkt och om när hans aktivitet kommer att ändras i en sådan utsträckning att han inte längre har rätt att omfattas av ordningen. Denna underrättelse skall lämnas på elektronisk väg.

5. Identifieringsmedlemsstaten skall utan dröjsmål stryka beskattningsbara personer som inte längre uppfyller villkoren för att få omfattas av ordningen med en enda kontaktpunkt ur registret.

   Särskilt skall identifieringsmedlemsstaten utesluta beskattningsbara personer från deltagande i ordningen med en enda kontaktpunkt i följande fall:

   a) Den beskattningsbara personen underrättar identifieringsmedlemsstaten om att han inte längre levererar varor eller tillhandahåller tjänster i någon annan medlemsstat än identifieringsmedlemsstaten.

   b) Det kan på annat sätt antas att den beskattningsbara personens beskattningsbara aktiviteter har upphört.

   c) Den beskattningsbara personen uppfyller inte längre villkoren för att få utnyttja ordningen.

   d) Den beskattningsbara personen bryter gång på gång mot reglerna i ordningen.

D. Registrering enligt artikel 22.1 c

En beskattningsbar person som är registrerad till ordningen med en enda kontaktpunkt får inte registreras enligt artikel 22.1 c i någon annan medlemsstat än den där han är etablerad.

E. Deklarationer och periodiska sammanställningar

1. En beskattningsbar person som registrerats till ordningen med en enda kontaktpunkt skall för varje kalenderkvartal till identifieringsmedlemsstaten inge en mervärdesskattedeklaration med uppgift om alla leveranser av varor och tillhandahållanden av tjänster för vilka han är betalningsskyldig för mervärdesskatt i medlemsstater där han varken har etablerat sätet för sin ekonomiska aktivitet eller har något fast etableringsställe. Om den beskattningsbara personen inte är etablerad

inom gemenskapen, skall mervärdesskattedeklarationen också omfatta leveranser av varor och tillhandahållanden av tjänster vilka gjorts i identifieringsmedlemsstaten.

Deklarationen skall lämnas på elektronisk väg och inges inom 20 dagar efter utgången av den period som deklarationen avser.

2. Den deklaration som avses i punkt 1 skall för varje konsumtionsmedlemsstat där mervärdesskatt skall betalas innehålla alla uppgifter som krävs för att beräkna beloppet för den skatt som blivit utkrävbar och beloppet för de avdrag som får göras under den period som deklarationen avser.

3. Den deklaration som avses i punkt 1 skall upprättas i euro. De konsumtionsmedlemsstater som inte har infört euron får begära att den del av deklarationen som avser leveranser av varor och tillhandahållanden av tjänster vilka gjorts inom deras territorium skall upprättas i deras nationella valuta.

4. Om en beskattningsbar person är skyldig, enligt artikel 28a.5 b, att överlämna uppgifter i enlighet med artikel 22.6 b, skall det nummer som avses i artikel 22.6 b tredje stycket andra strecksatsen vara det nummer som avses i samma stycke första strecksatsen. Den beskattningsbara personen skall i den periodiska sammanställningen tydligt ange i vilken medlemsstat förvärvet gjordes.

F. Betalningar och återbetalningar

1. Den beskattningsbara personen skall betala mervärdesskatten samtidigt som mervärdesskattedeklarationen lämnas. Betalningen skall göras direkt till varje berörd konsumtionsmedlemsstats bankkonto och i dess nationella valuta.

2. Om beloppet för den mervärdesskatt som får dras av för ett visst kalenderkvartal överstiger beloppet för den mervärdesskatt som skall betalas, får medlemsstaterna antingen göra en återbetalning eller föra över det överskjutande beloppet till nästa period enligt villkor som de skall fastställa med tillämpning av artikel 18.4.

G. Särskilda bestämmelser för beskattningsbara personer som är etablerade utanför gemenskapen

Identifieringsmedlemsstaten skall registrera enligt artikel 22.1 c en beskattningsbar person som inte är etablerad inom gemenskapen samtidigt som den vidtar den åtgärd som avses i C.2 i den här artikeln.”

(5) Artikel 24 skall ändras på följande sätt:

a) Punkterna 2, 3 och 4 skall ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna får tillämpa skattebefrielse för beskattningsbara personer vars årsomsättning inte överstiger ett visst tröskelvärde, vilket får fastställas till högst 100 000 euro eller motsvarande belopp i nationell valuta enligt den omräkningskurs som gällde den 1 juli 2006. Medlemsstaterna får tillämpa ett eller flera tröskelvärden, som dock i inget fall får vara högre än 100 000 euro eller motsvarande belopp i nationell valuta den 1 juli 2006.

Medlemsstaterna får årligen ompröva sina tröskelvärden. I samband med den årliga omprövningen får det maximala tröskelvärdet på 100 000 euro eller motsvarande belopp i nationell valuta enligt den omräkningskurs som gällde den 1 juli 2006 höjas endast för att upprätthålla tröskelvärdets reala värde.

Medlemsstater som har utnyttjat den möjlighet som fastställs i artikel 14 i direktiv 67/228/EEG för att införa skattebefrielser eller graderade skattelättnader får behålla dessa, liksom reglerna för deras tillämpning, om de är förenliga med mervärdesskattesystemet.

3. Den skattebefrielse som avses i punkt 2 får inte tillämpas för följande transaktioner:

a) Sådana tillfälligtvis utförda transaktioner som avses i artikel 4.3.

b) Leveranser av nya transportmedel som görs på de villkor som anges i artikel 28c A.

c) Leveranser av varor och tillhandahållanden av tjänster som görs av en beskattningsbar person som inte är etablerad i den medlemsstat där mervärdesskatt skall betalas.

4. Den omsättning som skall tjäna som referensnivå vid tillämpning av ordningen i punkt 2 skall utgöras av följande belopp, exklusive mervärdesskatt:

a) Beloppet för leveranser av varor och tillhandahållanden av tjänster, i den mån som de beskattas, däribland transaktioner som med stöd av artikel 28.2 är undantagna från skatteplikt med rätt till avdrag för mervärdesskatt som betalats i det föregående ledet.

b) Beloppet för de transaktioner som är undantagna från skatteplikt i enlighet med artikel 15.

c) Beloppet för fastighetstransaktioner, de finansiella transaktioner som avses i artikel 13 B d och försäkringstjänster, såvida dessa transaktioner inte har karaktär av bitransaktioner.

Köpeskillingen vid avyttring av ett företags materiella eller immateriella anläggningstillgångar skall dock inte räknas med vid beräkning av omsättningen.”

b) Punkterna 8 och 9 skall utgå.

(6) Artikel 24a skall utgå.

(7) Artikel 28b B.2 skall ersättas med följande:

”Punkt 1 skall inte gälla för leveranser av varor som försänts eller transporterats till en annan medlemsstat än leverantörens medlemsstat när följande villkor är uppfyllda:

a) Leveransen av varor avser annat än punktskattepliktiga varor.

b) Det sammanlagda beloppet, exklusive mervärdesskatt, för leveranserna av varor överstiger under ett och samma kalenderår inte 150 000 euro eller motsvarande värde i nationell valuta.

c) Det sammanlagda beloppet, exklusive mervärdesskatt, för leveranserna av annat än punktskattepliktiga varor under det föregående kalenderåret översteg inte 150 000 euro eller motsvarande värde i nationell valuta.”

Artikel 2

1. Medlemsstaterna skall senast den 30 juni 2006 sätta i kraft och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast till kommissionen överlämna texten till dessa bestämmelser tillsammans med en jämförelsetabell för dessa bestämmelser och bestämmelserna i detta direktiv.

   De skall börja tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 juli 2006.

   När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den […]

På rådets vägnar
Ordförande

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om fastställande av närmare regler för återbetalning enligt direktiv 77/388/EEG av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade inom landets territorium men etablerade i en annan medlemsstat

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund[12], särskilt artikel 29a i detta,

med beaktande av kommissionens förslag[13], och

av följande skäl:

(1) Avsevärda problem uppstår för såväl företag som medlemsstaternas administrativa myndigheter genom de genomförandebestämmelser för direktiv 77/388/EEG som fastställs i rådets direktiv 79/1072/EEG av den 6 december 1979 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Regler för återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldiga som inte är etablerade inom landets territorium[14].

(2) De förfaranden som fastställs i det direktivet bör ändras så att beslut om ansökningar om återbetalning kan meddelas inom tre månader från den dag då ansökningarna lämnats in och återbetalningarna kan göras inom samma tidsrymd. Förfarandet bör för det ändamålet förenklas och moderniseras på så sätt att modern teknik får användas.

(3) Det nya förfarandet kommer att öka klarheten i rättsligt hänseende för företag, eftersom återbetalning inte längre kan vägras när de fastställda tidsfristerna överskrids.

(4) Direktiv 77/388/EEG innehöll en bestämmelse rörande tillämpningen av direktiv 79/1072/EEG. I syfte att öka klarheten i rättsligt hänseende och förbättra läsbarheten bör denna bestämmelse nu tas in i det här direktivet och utgå ur direktiv 77/388/EEG.

(5) Eftersom målen för den föreslagna åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av åtgärdens omfattning, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen

---

12 EGT L 145, 13.6.1977, s. 1. Direktivet senast ändrat genom rådets direktiv 2004/66/EG (EUT L 168, 1.5.2004, s. 35).

13 EUT C [...], [...], s. [...].

14 EGT L 331, 27.12.1979, s. 11. Direktivet senast ändrat genom 2003 års anslutningsakt.

i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(6) För tydlighetens skull bör direktiv 79/1072/EEG därför ersättas med ett nytt direktiv.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

Artikel 1

1. I detta direktiv fastställs närmare regler för återbetalning av mervärdesskatt enligt artikel 17.3 i direktiv 77/388/EEG, i dess lydelse enligt artikel 28f i det direktivet, till beskattningsbara personer i den mening som avses i artikel 4.1 i det direktivet som uppfyller villkoren i punkt 2 i den här artikeln och som inte är etablerade inom landets territorium men är etablerade i en annan medlemsstat, nedan kallade ”icke-etablerade beskattningsbara personer”.

2. Detta direktiv skall tillämpas på varje icke-etablerad beskattningsbar person som uppfyller följande villkor:

   a) Den beskattningsbara personen har under den period som återbetalningen avser inom det landets territorium, nedan kallat ”den återbetalande medlemsstaten”, haft varken sätet för sin ekonomiska aktivitet, eller ett fast etableringsställe från vilket affärstransaktioner genomförts och inte heller, i avsaknad av ett sådant säte eller fast etableringsställe, varit bosatt eller stadigvarande vistats där.

   b) Den beskattningsbara personen har under den period som återbetalningen avser inte gjort några leveranser av varor eller tillhandahållanden av tjänster för vilka den återbetalande medlemsstaten anses som platsen för leveransen eller tillhandahållandet, med undantag av följande transaktioner:

      i) Transporttjänster och underordnade transaktioner till dessa, vilka är undantagna från skatteplikt i enlighet med artikel 14.1 i, artikel 15 eller artikel 16.1 B, C och D i direktiv 77/388/EEG.

      ii) Leveranser av varor och tillhandahållanden av tjänster i fall där mervärdesskatten skall betalas uteslutande av mottagaren av leveransen eller tillhandahållandet, i överensstämmelse med artikel 21.1 a–c och f i direktiv 77/388/EEG.

Artikel 2

Detta direktiv skall inte tillämpas på sådana leveranser av varor som är undantagna eller får undantas från skatteplikt enligt artikel 28c A i direktiv 77/388/EEG, när varorna försänds eller transporteras av köparen eller för dennes räkning. Det skall inte heller tillämpas på sådana leveranser av varor som är undantagna eller får undantas från skatteplikt enligt artikel 15 punkt 2 i direktiv 77/388/EEG.

Artikel 3

Medlemsstaterna skall till varje icke-etablerad beskattningsbar person återbetala all mervärdesskatt som debiterats avseende leveranser av varor eller tillhandahållanden av tjänster som gjorts till honom av andra beskattningsbara personer inom deras territorium eller som debiterats med anledning av import till deras territorium, i den mån leveranserna eller tillhandahållandena medför rätt till avdrag där och används för följande transaktioner:

a) Sådana transaktioner som anges i artikel 17.3 a och b i direktiv 77/388/EEG.

b) Sådana transaktioner för vilka mervärdesskatten skall betalas uteslutande av mottagaren av leveransen av varor eller tillhandahållandet av tjänster, i överensstämmelse med artikel 21.1 a–c och f i direktiv 77/388/EEG.

Artikel 4

För att komma i fråga för återbetalning enligt artikel 3 måste den icke-etablerade beskattningsbara personen utföra transaktioner som medför rätt till avdrag i den medlemsstat där han är etablerad.

När en icke-etablerad beskattningsbar person i den medlemsstat där han är etablerad utför både transaktioner som medför rätt till avdrag och transaktioner som inte medför rätt till avdrag, får bara den del av mervärdesskatten som hänför sig till de förstnämnda transaktionerna återbetalas i den medlemsstat där avdraget görs.

Artikel 5

1. För att erhålla återbetalning enligt artikel 3 skall den icke-etablerade beskattningsbara personen lämna in en ansökan om återbetalning, nedan kallad ”ansökan” i den medlemsstat där han är etablerad. Denna ansökan skall göras på elektronisk väg.

2. Ansökan om återbetalning skall för varje medlemsstat där den beskattningsbara personen betalat mervärdesskatt innehålla följande uppgifter:

   a) Leverantörens eller tillhandahållarens namn och fullständiga adress.

   b) Utom i fråga om import, leverantörens eller tillhandahållarens registreringsnummer för mervärdesskatt, eller det skatteregistreringsnummer som fastställts av en medlemsstat i enlighet med artikel 22.9 e i direktiv 77/388/EEG.

   c) Utom i fråga om import, ISO-koden för den medlemsstat där köpet ägde rum, i enlighet med artikel 22.1 d i direktiv 77/388/EEG.

   d) Fakturans eller importdokumentets datum och nummer.

   e) Beskattningsunderlaget och mervärdesskattebeloppet uttryckta i valutan i den medlemsstat där mervärdesskatten betalades.

f) Det avdragsgilla mervärdesskattebeloppet uttryckt i valutan i den medlemsstat där mervärdesskatten betalades.

g) De förvärvade varornas och tjänsternas art, betecknad med någon av följande koder:

1. = bränsle,

2. = logi,

3. = restaurangtjänster,

4. = resekostnader, såsom taxikostnader, korttidshyrning av transportmedel, kostnader för resor med allmänna färdmedel,

5. = mässor och utställningar,

6. = leasing av transportmedel,

7. = vägtullar och andra avgifter för utnyttjande av vägnätet,

8. = övrigt.

Vid tillämpning av kod 8 i första stycket g skall en fullständig beskrivning av varorna och tjänsterna begäras.

Artikel 6

1. Ansökan skall hänföra sig till köp av varor eller tjänster som fakturerats eller import som genomförts under en period av minst tre månader och högst ett kalenderår. Ansökan får dock hänföra sig till en kortare period än tre månader, om denna period utgör återstoden av ett kalenderår.

Ansökan får även hänföra sig till fakturor eller importdokument som inte omfattas av tidigare ansökningar och som gäller transaktioner som genomförts under kalenderåret i fråga.

Ansökan skall lämnas in inom sex månader efter utgången av det kalenderår då skatt blev utkrävbar.

2. Om ansökan hänför sig till en kortare period än ett kalenderår men inte kortare än tre månader, får det belopp för vilket ansökan görs inte vara lägre än 200 euro eller motsvarande belopp i nationell valuta.

Om ansökan hänför sig till en period av ett kalenderår eller återstoden av ett kalenderår, får det belopp för vilket ansökan görs inte vara lägre än 25 euro eller motsvarande belopp i nationell valuta.

Artikel 7

1. Den medlemsstat där mervärdesskatten betalades skall meddela den sökande sitt beslut beträffande ansökan om återbetalning inom tre månader från den dag då ansökan lämnades in.

2. Återbetalning skall göras före slutet av den tremånadersperiod som avses i punkt 1.

   Återbetalningen skall göras i den återbetalande medlemsstaten eller, på den sökandes begäran, i den medlemsstat där denne är etablerad. I det senare fallet skall den återbetalande medlemsstaten från det belopp som återbetalas till den sökande dra av de avgifter banken begär för överföringen.

3. Om ansökan avslås, skall de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där mervärdesskatten betalades meddela den icke-etablerade beskattningsbara personen skälen till avslaget.

   Beslut som innebär avslag får överklagas hos de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där mervärdesskatten betalades, på samma sätt och inom samma tidsfrister som gäller för motsvarande överklaganden av beskattningsbara personer som är etablerade i den medlemsstaten.

4. I särskilda fall får den medlemsstat där mervärdesskatt betalades begära ytterligare uppgifter inom tre månader från den dag då ansökan lämnades in. Efter tremånadersperiodens utgång får inga ytterligare uppgifter begäras.

   I sådana fall skall beslutet beträffande ansökan meddelas den sökande inom tre månader från den dag då de kompletterande uppgifterna lämnades. Återbetalningen skall göras inom samma tidsfrist.

5. Om ansökan inte uttryckligen avslagits inom den tidsfrist som fastställs i punkt 2 respektive punkt 4 skall ansökan anses ha bifallits.

Artikel 8

Om en ansökan om återbetalning inte uttryckligen har avslagits, men återbetalning inte gjorts före utgången av den tremånadersperiod som fastställs i artikel 7.1 eller artikel 7.4 andra stycket, allt efter vilket som är relevant, skall ränta med 1 % betalas på det belopp som återbetalas, från och med den dag då återbetalningen borde ha gjorts till och med den dag då återbetalningen faktiskt gjordes.

Artikel 9

Direktiv 79/1072/EEG skall upphöra att gälla från och med den 1 juli 2006.

Hänvisningar till det upphävda direktivet skall tolkas som hänvisningar till det här direktivet.

Artikel 10

1. Medlemsstaterna skall senast den 1 juli 2006 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast överlämna texterna till dessa bestämmelser till kommissionen tillsammans med en jämförelsetabell för dessa bestämmelser och bestämmelserna i detta direktiv.

   De skall tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 juli 2006.

   När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 11

Detta direktiv träder i kraft den […] dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 12

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel [...]

På rådets vägnar
Ordförande

2004/0262 (CNS)

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EG) nr 1798/2003 i syfte att införa regler för administrativt samarbete i samband med ordningen med en enda kontaktpunkt och förfarandet för återbetalning av mervärdesskatt

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag[15],

med beaktande av Europaparlamentets yttrande[16],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[17], och

av följande skäl:

(1) Enligt rådets direktiv 200X/XX/EG av den DD/MM/200X om ändring av direktiv 77/388/EEG i syfte att förenkla skyldigheterna på mervärdesskatteområdet[18] skall beskattningsbara personer som är betalningsskyldiga för mervärdesskatt i medlemsstater där de inte är etablerade få möjlighet att utnyttja en ordning med ”en enda kontaktpunkt”.

(2) Genom rådets direktiv 200Y/YY/EG av den DD/MM/200Y om fastställande av närmare regler för återbetalning enligt direktiv 77/388/EEG av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade inom landets territorium men etablerade i en annan medlemsstat[19] förenklas det förfarande som beskattningsbara personer skall följa för att erhålla återbetalning av mervärdesskatt i en medlemsstat där de inte är registrerade till mervärdesskatt.

(3) Båda dessa direktiv medför utbyte av en avsevärd mängd ytterligare information mellan de berörda medlemsstaterna. Rådets förordning (EG) nr 1798/2003 av den 7 oktober 2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt och om upphävande av förordning (EEG) nr 218/92[20] bör därför ändras. Det nödvändiga

---

15 EUT C [...], [...], s. [...].
16 EUT C [...], [...], s. [...].
17 EUT C [...], [...], s. [...].
18 EUT L […], […], s. […].
19 EUT L […], […], s. […].
20 EUT L 264, 15.10.2003, s. 1.

informationsutbytet bör inte medföra en oproportionellt stor administrativ belastning för de berörda medlemsstaterna.

(4) Informationsutbytet bör ske på elektronisk väg med utgångspunkt i de befintliga systemen för informationsutbyte.

(5) Skyldigheterna för identifieringsmedlemsstaten respektive konsumtionsmedlemsstaten bör klargöras, särskilt när det gäller tidsfristerna för överföring av information samt kontrollen av beskattningsbara personer.

(6) Eftersom målen för den föreslagna åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av åtgärdens omfattning, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärden i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen i den.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

Artikel 1

Förordning (EG) nr 1798/2003 ändras på följande sätt:

1. I artikel 1.1 skall ett nytt stycke med följande lydelse läggas till som femte stycket:

”I denna förordning fastställs också regler och förfaranden för utbyte på elektronisk väg av information beträffande mervärdesskatt på leveranser av varor och tillhandahållanden av tjänster vilka görs av beskattningsbara personer som utnyttjar den särskilda ordningen i artikel 22b i direktiv 77/388/EEG eller som tillämpar förfarandet i rådets direktiv 2000Y/YY/EG* för återbetalning av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade inom landets territorium men etablerade i en annan medlemsstat.

(*) EUT L […], […], s. […].”

2. Följande kapitel skall införas som kapitel VIa och VIb:

”KAPITEL VIa

Bestämmelser om utbyte och bevarande av information inom ramen för den ordning med en enda kontaktpunkt som avses i artikel 22b i direktiv 77/388/EEG

Artikel 34a

Definitionerna i artikel 22b A i direktiv 77/388/EEG skall också gälla för tillämpningen av detta kapitel.

Artikel 34b

1. Identifieringsmedlemsstaten skall på elektronisk väg överföra följande information till de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna:

   a) Med avseende på beskattningsbara personer som låter registrera sig till den särskilda ordningen i artikel 22b i direktiv 77/388/EEG, nedan kallad ”ordningen med en enda kontaktpunkt”, den information som avses i artikel 22b C.1 i direktivet, inom tio dagar från utgången av den kalendermånad då registreringen gjordes.

   b) Närmare information om eventuella ändringar av uppgifter i enlighet med artikel 22b C.3 i direktiv 77/388/EEG eller om att tillämpningen av ordningen upphört eller aktiviteten ändrats i enlighet med artikel 22b C.4 i direktivet, inom tio dagar från den dag då detta anmäldes.

   c) Närmare information om eventuella beslut enligt artikel 22b C.5 i direktiv 77/388/EEG om strykning av en beskattningsbar person ur registret över personer som utnyttjar ordningen med en enda kontaktpunkt, inom tio dagar från utgången av den kalendermånad då beslutet fattades.

   d) Närmare information om alla beskattningsbara personer inom dess territorium som inte utnyttjar ordningen med en enda kontaktpunkt men som gör leveranser av varor som enligt artikel 28b B.2 i direktiv 77/388/EEG är mervärdesskattepliktiga i en annan medlemsstat än etableringsmedlemsstaten.

2. De tekniska detaljerna i samband med överföringen av information enligt punkt 1, särskilt i fråga om de gemensamma elektroniska meddelandenas innehåll och form, skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 44.2.

Artikel 34c

1. Varje medlemsstat skall upprätta och kontinuerligt uppdatera en databas över de beskattningsbara personer som gör leveranser av varor eller tillhandahållanden av tjänster inom ramen för ordningen med en enda kontaktpunkt.

2. Artikel 22 skall tillämpas.

Artikel 34d

1. Identifieringsmedlemsstaten skall, inom fem dagar från dagen för ingivandet, till de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna på elektronisk väg överföra den information som i enlighet med artikel 22b E.1 i direktiv 77/388/EEG lämnats i de kvartalsvisa deklarationer som inges av varje beskattningsbar person som är registrerad till ordningen med en enda kontaktpunkt, samt även information om eventuella ändringar av dessa deklarationer.

2. De tekniska detaljerna i samband med överföringen av information enligt punkt 1, särskilt i fråga om de gemensamma elektroniska meddelandenas innehåll och form, skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 44.2.

Artikel 34e

Identifieringsmedlemsstaten skall, under den minimiperiod som krävs för kontrolländamål, bevara den information som i enlighet med artikel 22b E.1 i direktiv 77/388/EEG lämnats i de kvartalsvisa deklarationer som inges av varje person som är registrerad till ordningen med en enda kontaktpunkt. Denna period skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 44.2.

Artikel 34f

1. Varje medlemsstat skall på en webbplats tillhandahålla närmare information om följande:

   a) Hur ordningen med en enda kontaktpunkt fungerar.

   b) Vilka bestämmelser i den nationella lagstiftningen som skall tillämpas på transaktioner som görs i andra medlemstater.

   c) Till vilket bankkonto de beskattningsbara personer som utnyttjar ordningen med en enda kontaktpunkt skall göra sina betalningar och vilka bokföringsuppgifter som skall lämnas i samband med betalningarna.

   Den elektroniska adressen till varje medlemsstats webbplats skall anmälas till de beskattningsbara personerna samtidigt som de registreras i enlighet med artikel 22b C.2 i direktiv 77/388/EEG.

2. Varje medlemsstat skall meddela kommissionen de bestämmelser i nationell lagstiftning som skall tillämpas på transaktionerna, och kommissionen skall sörja för att denna information översätts till Europeiska gemenskapens samtliga officiella språk.

3. Närmare bestämmelser om den information som avses i punkt 1 och om dess form skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 44.2.

Artikel 34g

1. Kontrollen av de beskattningsbara personer som utnyttjar ordningen med en enda kontaktpunkt skall så långt möjligt samordnas mellan medlemsstaterna.

2. Om identifieringsmedlemsstaten beslutar att utföra en kontroll avseende en beskattningsbar person som på dess territorium utnyttjar ordningen med en enda kontaktpunkt, skall den i förväg underrätta de behöriga myndigheterna i de andra berörda medlemsstaterna om detta.

3. Om konsumtionsmedlemsstaten beslutar att utföra en kontroll avseende en beskattningsbar person som är registrerad till ordningen med en enda kontaktpunkt och som har utfört transaktioner på dess territorium, skall den i förväg underrätta de behöriga myndigheterna i de andra berörda medlemsstaterna om detta.

4. Alla berörda medlemsstater får delta i kontroller som utförs av identifierings- eller konsumtionsmedlemsstaten. Vid dessa kontroller får förfarandena i artiklarna 11 och 12 tillämpas.

KAPITEL VIb

Bestämmelser om utbyte och bevarande av information inom ramen för det i rådets direktiv 2000Y/YY/EG avsedda förfarandet för återbetalning av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade inom landets territorium men etablerade i en annan medlemsstat

Artikel 34h

1. När den behöriga myndigheten i en medlemsstat tar emot en ansökan om återbetalning av mervärdesskatt enligt artikel 3 i direktiv 200Y/YY/EG skall den, inom tio dagar från utgången av den kalendermånad då ansökan mottogs, på elektronisk väg underrätta de behöriga myndigheterna i varje berörd inköpsmedlemsstat om detta och bekräfta om sökanden är registrerad till mervärdesskatt på dess territorium eller ej.

2. De tekniska detaljerna i samband med överföringen av information enligt punkt 1, särskilt i fråga om de gemensamma elektroniska meddelandenas innehåll och form, skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 44.2.

Artikel 34i

Närmare information om hur återbetalningsförfarandet i direktiv 200Y/YY/EG fungerar och om tillämpliga nationella bestämmelser, särskilt i fråga om begränsningar av avdragsrätten i enlighet med artikel 17a i direktiv 77/388/EEG, skall tillhandahållas på den webbplats som avses i artikel 34f.”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 juli 2006.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den [...]

På rådets vägnar
Ordförande